

Täydellisyyttä kohti

Mustalla oleva on Roseniuksen kirjoittamaa tekstiä,

Carl Olof Rosenius oli Ruotsin merkittävimpiä maallikkosaarnaajia. Rosenius kuoli v. 1868 52 vuotiaana.

Sinisellä värillä oleva on omaa kommentointiani.

Vinokirjoituksella oleva on Raamatun tekstiä.

Rovasti Olavi Peltolan nettisivulla (Rovasti.fi) on linkki Roseniuksen kirjaan "Elämän leipää". Suosittelen.

Käyn tässä alustuksessa tarkemmin läpi yhtä kirjan tekstiä "HUHTIKUUN 10 PÄIVÄNÄ". Se käsittelee Filippiläis-kirjeen 3:12 jaetta.

Vuoden 1992 käännös muuttaa alkuperäisen tekstin merkitystä, joten otan tähän ensin Fil. 3:12 jakeen vuoden 1933/38 käännöksen mukaisena.

Fil. 3:12, 1933/38 käännös. *Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut* (Jeesuksen tuntemisen ja Jeesuksessa olevan ylösnousemisen voiman tuntemisen; Fil. 3:8-10. Täydellisiä meistä tulee vasta Kristuksen paluun jälkeen kun saamme ylösnousemusruumiin.) *tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti* (lisääntyvää Jeesuksen tuntemista kohti), *että minä sen omakseni voittaisin, koska Kristus Jeesus on voittanut minut.* (Pelastuneenkin ihmisen vanha luonto on jatkuvassa sodassa Jumalaa vastaan; Gal. 5:16-17. Siksi uudestisyntynyt Jumalan lapsikin joutuu kilvoittelemaan pysyäkseen Kristuksen ja Hänen sanansa yhteydessä; 1. Tim. 6:12, Hepr. 12:1-2. Itse asiassa Kristus ja Hänen Raamatussa oleva sanansa juuri pitävät meitä pelastuksen yhteydessä. Jos me luovumme Raamatun sanan noudattamisesta, olemme valinneet tien jossa menetetään pelastus; Luuk. 6:46-49.)

Fil. 3:12, 1992 käännös. *En tarkoita, että olisin jo saavuttanut päämääräni tai jo tullut täydelliseksi. Mutta pyrin kaikin voimin saavuttamaan sen, kun kerran Kristus Jeesus on ottanut minut omakseen.* (Aina kun raamatunkäännöksestä yritetään tehdä kansantajuisempaa tulkitsemalla sitä, menetetään jotain alkutekstin merkityksestä. Meidän päämäärä ei ole tavoitella täydellisyyttä, vaan sitä, että Kristus saisi hallintavallan meissä. Tämä toteutuu kun suostumme Kristuksen löytämäksi ja sen jälkeen pysymme kiinni Hänen sanassaan. Vasta taivaassa Kristuksen omista tulee täydellisiä, silloin kun Kristuksen tullessa takaisin Hänen omansa saavat taivaallisen ylösnousemusruumiin.)

Ja sitten Roseniuksen tekstiin:

HUHTIKUUN 10 PÄIVÄNÄ.

Ei niin, että jo olen sen saavuttanut tai että jo olen tullut täydelliseksi. Fil. 3: 12.

Tohtori Swebilius sanoo: »Laki on luonnollemme jotakuinkin tuttu, mutta evankeliumi on salaisuus.» Tohtori Luther sanoo: »Evankeliumi on kristityille vaikein taito ja syvin viisaus, johon nähden he koko elämänsä ajan ovat koulupoikia, mutta», lisää hän vielä, »sen käsittämisessä on se kipeä kohta, ettei mikään näytä olevan helpompaa oppia kuin evankeliumi. Niin pian kuin siitä on jotain kuultu tai luettu, ollaan heti mesteireita tai tohtoreita, sekä tahdotaan kuulla jotakin muuta, jotain uutta.»

Olov Swebilius oli Ruotsin arkipiispana vuosina 1678 - 1681.

Martti Luther oli saksalainen munkki, teologi ja uskonpuhdistuksen keskeinen hahmo. Luther kuoli 1546.

He molemmat tunsivat lain että evankeliumin, mutta kummankaan mielestä evankeliumin ymmärtäminen ei ole helppoa. Se on vaikeaa siksi, koska jokaisen ihmisen vanha luonto vastustaa oikeaa evankeliumia viimeiseen hengenvetoon asti (Gal.5:16-17). Ihmisen jumalanvastainen luonto ei halua antaa hallintavaltaa pois itseltään Pyhälle Hengelle.

Gal.5:16-17. *Tarkoitan tätä: antakaa Hengen ohjata elämäännne, niin ette toteuta lihanne, oman itsekkään luontonne haluja. Liha (ihmisen itsekäs luonto) haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan, ja siksi te ette tee mitä tahtoisitte.* (Jumalan lapsi haluaisi kyllä tehdä Jumalan tahdon, mutta hänessä oleva vanha luonto on pysyvässä sodassa Jumalan tahtoa vastaan. Mikäli me emme tarkista elämämme ja tekojemme suuntaa Raamatusta, vanha luontomme vie meitä Jumalan sanan vastaisiin tekoihin "kuin pässiä narusta" ja uusi luontomme näivetty.)

Tämmöisten täysin oppineiden pitäisi tuntea itsensä siitä, etteivät he useinkaan ajattele evankeliumia, eivät miten he yhä paremmin oppisivat tuntemaan Jumalaa ja sitä, jonka hän lähetti. Eivät he ahkeroitse oppiakseen tuntemaan lunastuksen suurta salaisuutta. Eivät he mitään tee saadakseen kuulla ja lukea siitä. Eivät he rukoile Jumalta Hengen valoa, vaan päinvastoin, jos ovat tilaisuudessa kuulemaan jotakin oikein evankeliumin mukaista, niin kärsimättöminä odottavat he sen loppuvan saadakseen jotakin muuta.

Kävikö mielessäsi, ettei yllä oleva koske sinua? Kyllä se koskee meitä jokaista. Sanon näin siksi, koska olen itse yli 30 vuotta jättänyt vähemmälle sanoman Jeesuksen sovintoverestä oppiakseni jotain muuta, sellaista mitä voisin itse tehdä, vaikka juuri Jeesuksen vereen sisältyy evankeliumin ydin (Matt. 26:27-28). Jos me sijoitamme itsemme yllä olevaan tekstiin, huomaamme sen itsellemme sietämättömäksi, sillä jokainen ihminen vieroksuu sellaista tekstiä, jonka hän kokee omien arvokuvitelmiensa vastaiseksi (Joh. 6:48-63).

Matt. 26:27-28. *Sitten hän (Jeesus) otti maljan, kiitti Jumalaa, antoi heille ja sanoi: "Juokaa tästä, te kaikki. Tämä on minun vereni, liiton veri, joka kaikkien puolesta vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. (Jumalan Pojan kuolema ristillä meidän syntisten sijaisena on välttämätön edellytys sille, että Pyhä Jumala voi ottaa meidät syntiset liittoon kanssaan pyhyytensä kärsimättä. Jeesus vuodatti verensä maksaakseen syntivelkamme. Tämä liitto on voimassa, mikäli emme itse hylkää Jeesuksen veren suojaa; Hepr. 10:29.)*

Joh. 6:48-63. *Minä (Jeesus) olen elämän leipä. ... Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, että maailma saisi elää." ... Minun lihani on todellinen ruoka, minun vereni on todellinen juoma. (Kristus Jeesus on läsnä ehtoollisen leivässä ja viinissä.) Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa, ja minä pysyn hänessä. (Jeesuksen omien sanojen mukaan ehtoollisen vietto on paljon enemmän kuin Hänen muistokseen vietettävä ateria.) ... Tämän kuultuaan monet hänen opetuslapsistaan sanoivat: "Sietämätöntä puhetta. Kuka voi kuunnella tuollaista?" Jeesus ... sanoi heille: "Loukkaako tämä (puhe) teitä? Miten käykään, jos te näette Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän ennen oli! (Jeesus oli jo ennen ihmiseksi syntymistään Jumalan Poikana taivaassa; Joh. 17:4-5.) Henki yksin tekee eläväksi, lihasta ei ole mitään hyötyä. (Kun me uskoen otamme vastaan Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemisen merkityksen omalle kohdallamme, Jumalan Pyhä Henki tekee meidät eläviksi; Hepr. 11:6. Kun tällaista uskoa pyytää jumalta, Hän antaa sen. Kun ihminen syntyy uudesti ylhäältä Jumalan Hengestä, hänestä tulee Jumalan lapsi; Joh. 3:3 ja 5-6.) Ne sanat, jotka olen teille puhunut, ovat henki ja elämä. (Raamatun sanaa lukemalla me löydämme Kristuksen Jeesuksen. Joka hylkää Raamatun sanat, tulee samalla hylänneeksi Kristuksen ja iankaikkisen elämän; Luuk. 6:46-49.)*

Evankeliumia on sekin, että, Jumala ei haluaisi jättää meitä tällaisiksi, penseiksi. Hänellä on rakkautta, aikaa ja kärsivällisyyttä ja lisäksi Hän tuntee meidät paremmin kuin me itse.

Jumala kyllä rakastaa jokaista mutta eri tavalla. Sellainen Jumalan lapsi, joka on jo nöyrytnyt Jumalan sanan alle, kokee Jumalan huolenpidon erilaisena kuin se, joka ei ole nöyrytnyt (Ps. 23:6, Hepr. 12:10-11). Evankeliumia on sekin, että toinen ei tarvitse paljoakaan Jumalan isällistä kuritusta mutta toinen Jumalan lapsi tarvitsee ja saa sitä. Pahinta ihmiselle itselleen on, jos Jumala hylkää hänet maailmaan ilman kuritusta (1. Kor. 11:32).

Ps. 23:6. *Sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti. (Samaan aikaan Jumalan lapsella voi maailmassa olla ahdistus; Joh. 16:33. Mutta juuri ahdistuksen keskellä me voimme kokea Jumalan ylimaallista huolenpitoa.)*

Hepr. 12:10-11. *... Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osallisiksi hänen pyhydestään. Vaikka kuritus ei sitä vastaan otettaessa koskaan tunnu iloiselta vaan ikävältä asialta, se lopulta antaa näin valmennetuille hedelmänsä: rauhan ja vanhurskauden.*

1. Kor. 11:32. *Rangaistessaan Herra kuitenkin kurittaa meitä, jotta meitä ei yhdessä maailman kanssa lopullisesti (kadotukseen) tuomittaisi. (Herran rankaisu ja kuritus estävät Jumalan lapsia joutumasta kadotukseen, sillä ne pyrkivät palauttamaan heidät takaisin Jumalan yhteyteen.)*

Tavallisesti ajattelevat ja sanovat sellaiset ihmiset: »Kyllä minä tiedän Jumalan armon olevan kerta kaikkiaan annettuna, siitä ei siis sen enempää. Mutta meidän tulee ajatella ja tutkia, mitä meidän on tekeminen ja miten meidän tulee elää. Sitä sietää ajatella, sillä siinä me aina puutummme. Kuulkaamme siis jotakin siitä asiasta.» Ja juuri sen takia eivät he koskaan saavuta oikeata halua ja voimaa, koska eivät opi tuntemaan mikä heiltä puuttuu, nim. itse elämä, oikea parannus ja oikea usko.

Juuri tätä asiaa, "mitä minun pitää tehdä", kysyttiin Jeesukselta (Mark. 10:17). Jumalan armo sotii meidän oikeustajuaamme vastaan. Eihän se voi olla niin, että synnit saa anteeksi "tuosta noin vain", ilman että joutuu itse niistä maksamaan. Tai että taivasosuuksienkin saa ilman, että voi itse tehdä yhtään mitään sen eteen. Kuitenkin se on juuri näin. Jos se on näin "helppoa", miksi sitten vain harvat pelastuvat? Siksi, koska vanha luontomme ei halua luopua maailmasta. Se menee mieluummin vaikka paholaisen kanssa kadotukseen kuin suostuu kuolemaan Jeesuksen kanssa ristillä (Kol. 2:20). Olemme kuin se mies, josta Erik Ewalds, joka toimi myös sairaalasielunhoitajana, kertoi eräällä puhekeskustelullaan. Mies totesi Erikille: "Ei se ole mies eikä mikään, joka ei omista töistään vastaa." Myöhemmin, kuoleman jo lähestyessä, mies oli todennut: "Helvettiin tässä mennään."

Mark. 10:17. Kun Jeesus lähti jatkamaan matkaansa, muuan mies tuli juoksujalkaa, polvistui hänen eteensä ja kysyi: "Hyvä opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta perisin iankaikkisen elämän?"

Kol. 2:20. Jos kerran olette yhdessä Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman alkuvoimien ulottuvilta, miksi yhä käyttäydytte tämän maailman mukaisesti ...

Jumalan armosta puhutaan paljon. Mutta kaikki eivät halua ottaa armoa vastaan, koska armon vastaanottaminen edellyttää seuraavaa:

1. Tulemista ristiinnaulitun Jeesuksen Kristuksen luo. Monet tulevat kyllä Jeesuksen lähelle, mutta he eivät astu "Jeesus-portista" sisälle Jumalan valtakuntaan, vaan jäävät pelastuksen ja Pelastajan ulkopuolelle. Moni laskee kustannukset ja toteaa maailman annit paremmiksi. Moni myös jatkaa syntielämänsä turvautuen ns. halpaan armoon, jossa vedotaan Jumalan rakkauteen, vaikka samalla vedetään Jumalan Pyhyys lokaan. Yksi este Jeesuksen lähelle tulleille on se, kun he lähtevät ajattelemaan ja tutkimaan, millä teoilla tai millaisella elämällä he tekisivät itsestään taivaskelpoisia. He eivät suostu ottamaan Jumalan valtakuntaa vastaan lapsen lailla (Mark. 10:15). He eivät ymmärrä, että ainoastaan Jumala tekee ihmisestä taivaskelpoisen. Mutta vain sellaisista ihmisistä, jotka luopuvat omista yrityksistään ja sallivat Kristuksen Jeesuksen tulla elämänsä sitä muuttamaan.

Mark. 10:15. Totisesti: joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan niin kuin lapsi, hän ei sinne pääse. (Lapsi ottaa hänelle tarjotun lahjan vastaan eikä mieti onko siihen kelvollinen tai mitä antaisi vastalahjaksi.)

2. Syntisyydestään tietoiseksi tulemista ja syntiensä tunnustamista Jumalalle. Omista synneistään tietoiseksi tuleminen on jo Pyhän Hengen työtä, jotta me turvautuisimme syntiemme anteeksiantajaan Kristukseen Jeesukseen. Se, joka ei tunnusta syntisyyttään Jumalalle eikä siksi pyydä Jeesuksen sovintoveren suojaa, ei myöskään saa voimaa elämän muutokseen ja synneistä luopumiseen. Syntiä on se, mitä Raamatussa sanotaan synniksi, ei läheskään aina se, mitä me ihmiset sanomme synniksi.
3. Jeesuksen Kristuksen pyytämistä elämänsä Herraksi. Se on Jumalan ihme ja Jumalan työ, että joku suostuu lopettamaan Häntä vastaan hangoittelemisen sekä luopuu omista yrityksistään tulla taivaskelpoiseksi (Mark. 10:24-27). Se, joka luulee tulevansa taivaskelpoiseksi Jumalan avulla, pitää Jumalaa vielä vain apulaisenaan.

Mark. 10:24-27. Jeesus jatkoi: "Lapseni, Jumalan valtakuntaan on todella vaikea päästä. Helppompaa on kamelin mennä neulansilmästä kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan." (Rikaudesta tulee epäjumala niille, jotka pyrkivät rikastumaan. Samoin vallasta niille, jotka tavoittelevat valtaa.) Opetuslapset olivat yhä enemmän ihmeissään ja kyselivät toisiltaan: "Kuka sitten voi pelastua?" Jeesus katsoi heihin ja sanoi: "Ihmislle se on mahdotonta, mutta ei Jumalalle. Jumalalle on kaikki mahdollista." (Joku voisi kysyä, että miksi kaikkivaltias Jumala ei sitten pelasta kaikkia? Mahdollisuus pelastua on kyllä annettu kaikille, sillä Jeesuksen sovintoveri riittää sovittamaan mustimatkkin synnit; Jes. 1:18-20, 2. Kor.5:20 – 6:1. Pelastumattomien ongelma on siinä, että Jumalan ilmoittama tapa pelastua ei heille kelpaa. Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen, sovintoveri ei heille kelpaa. Jumala kunnioittaa Poikansa sovintoveren turviin tulleiden päätöstä ja pelastaa heidät, antaa heille Py-

hän Hengen ja Jumalan lapseuden. Mutta Jumala kunnioittaa myös Jeesuksen sovintoveren hylänneiden päätöstä eikä vastoin heidän tahtoaan pelasta heitä kadotukseen vievältä tieltä. Onhan Jumala heille selväsanaisesti sanassaan Raamatussa ilmoittanut, että kadotus on sellainen paikka jossa itketään ja kiristellään hampaita; Matt. 8:12, Matt. 13:42, Matt. 13:50, Matt. 22:13, Matt. 24:51, Matt. 25:30.)

4. Sitoutuminen Jumalan sanaan, Raamattuun. Tämän jälkeen alkaa kasvaminen Jumalan armossa ja Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Niitäkin on, jotka kyllä tulevat Jeesus-portista sisälle elämään, mutta valvottomuus ja maailman viettelyksiin rakastuminen saa heidät hylkäämään Jeesuksen seuran.

He eivät tunne, miten me toinemme olemme perin kadotetut. He eivät koskaan ole epäilleet itseään, eivät ole kokeneet, mitä usko on ja mitä usko ja armo vaikuttavat, sillä silloin eivät sanoisi uskoa itsellään liiaksi olevan. Vaan kuten sana ja kokemus opettavat, tuntisivat he itsellään sitä olevan aivan liian vähän ja sanoisivat päinvastoin: »Jospa oikein tuntisin Jumalan ja hänen armonsä, kyllä siitä sitten seuraisi halua ja voimaa hyvään». Johannes sanoo: »Joka ei rakasta, hän ei tunne Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus.» Hän tahtoo sanoa, että he kyllä rakastaisivat, jopa tulisivat palaviksi rakkaudessa ja jumalaisuudessa, jos he tuntisivat Jumalan. Jumala on niin suuri ja palava rakkaus, ettei kukaan, joka hänet tuntee voi olla syttymättä palavaan rakkauteen häntä kohtaan. Rakkaus on kaikkien hyvien tekojen äiti. Rakkaus on lain täyttymys.

Jumalan rakkaudesta kyllä puhutaan, varsinkin siitä että Jumala on rakkaus. Mutta siitä ei syvällisemmin puhuta, millä tavalla Jumala on osoittanut rakkauttaan ja miten Hän haluaa meidän vastaavan rakkauteensa (Joh. 3:14-18). Liitto Jumalan kanssa ei pysy kunnossa jos ihmisen rakkaudeksi luulema tunne ei kasva sitoutumiseksi Jumalan sanaan. Jumalan sanaan sitoutuminen on Raamatun sanaan sitoutumista.

Joh. 3:14-18. *"Niin kuin Mooses autiomaassa nosti käärmeen korkealle, niin on myös Ihmisen Poika korotettava (Jeesus korotettiin ristille), jotta jokainen, joka uskoo häneen, saisi iankaikkisen elämän. (Pelastava usko kohdistuu meidän syntiemme vuoksi ristillä kuolleeseen Jeesukseen. Sellainen usko, joka kohdistuu voiman Jeesukseen, rakkauden Jeesukseen tai hyvä-opettaja Jeesukseen, ei ketään pelasta.) Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon (sellaisella tavalla), että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän. "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen. (Tällä ensimmäisellä kerralla Jeesus tuli sovittamaan syntimme. Toisella kerralla Jeesus tulee tuomitsemaan ne, joille Hänen ristinsovituksensa ei ole kelvannut.) Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita, mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainoaan Poikaan.*

Se, joka ei pyri noudattamaan Jumalan sanaa, ei tosiasiaa välitä Jumalasta ollenkaan. Jumala kirjoitutti sanansa myös Paavalin kautta Raamattuun; Apt. 9:15, Apt. 13:2, Apt. 20:24, Apt. 22:14, Apt. 26:16, Gal. 1:1, Gal. 1:11-12.

Ne siis, jotka luulevat jo käsittäneensä evankeliumin, eivät ole siitä vielä oppineet ensimmäisiä kirjaimia-kaan. Apostoli sanoo: »Jos joku luulee jotakin tietävänsä, hän ei vielä tiedä, niin kuin tulee tietää.» Tämän voi sanoa ainakin mitä meidän evankeliumin tietoomme tulee. Evankeliumi sisältää semmoisia asioita, että sen sisältöä katseleva ei taida sitä oikein uskoa, Se sitä vastoin, joka sen helposti voi uskoa, ei varmaankaan näe mitä se sisältää. Tosin hän luulee näkevänsä, mitä se sisältää, luulee niin varmasti, että olisi valmis tuhannesti sen valalla vannomaan, mutta hän kieltää evankeliumin koko olennollaan.

1. Kor. 8:2-3. *Jos joku luulee tietävänsä jotakin, hänellä ei vielä ole oikeaa tietoa. Mutta jos joku rakastaa Jumalaa, hänet Jumala tuntee. (Ihmisen tieto pohjautuu hänen omaan kokemukseensa ja viisauteensa, tai paremminkin näiden puutteeseen. Tutustuminen Jumalan sanaan ja sitoutuminen siihen avaa ovet kaikkivaltiaan Jumalan mahdollisuuksiin - jopa silloinkin kun meidän oma jumalanvastainen luontomme pyrkii estämään sitoutumisemme. Oikeastaan vasta sitten, kun me pelastuneinakin huomaamme olevamme itse tekoinemme esteenä Jumalan toiminnalle, alamme ymmärtää jotain siitä, millainen ilosanoma evankeliumi on meille itsellemme. Moni nimittäin luulee, että hän pystyy Jumalan avulla tekemään jotain sellaista, joka kelpaisi Jumalalle - mutta ei ymmärrä että silloin hän on se, joka antaa määräyksiä Jumalalle, sillä hän pitää Jumalaa vain apulaisenaan.)*

Entä miten evankeliumi voidaan kieltää koko olennolla? Siten, että Hengen hedelmää ei näy, vaan näkyviin tulee sen vastakohtia (Gal. 5:22-23, Gal. 5:19-21).

Gal. 5:22-23. *Hengen (Pyhän Hengen) hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä. (Nämä Hengen tuottamat ominaisuudet kasvavat vähitellen ja vain sitä mukaa minkä verran vietämme aikaa Raamatun sanan ja rukouksen parissa seurakunnan yhteydessä. Koska Hengen hedelmää ei voi itse saada itsessään aikaiseksi, ei sitä voi muiltakaan vaatia.)*

Gal. 5:19-21. *Lihan (ihmisen oma luonto) aikaansaannokset ovat selvästi nähtävissä. Niitä ovat siveettömyys, saastaisuus, irstaus, epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyys, riidat, kiihkoilu, kiukku, juonittelu, eripuraisuus, lahkolaisuus, kateus, juomingit, remuaminen ja muu sellainen. (Päivi Räsänen oikeusjuttu toi esille kirkon hyväksymän siveettömyyden. Lahkolaisuus sivuuttaa omaa oppia vastaan olevat raamatunkohdat.)*

Luther sanoo tästä: »Se, joka oikein voisi käsittää ja uskoa evankeliumin sisällön, hän ei enää voisi elää täällä maan päällä, vaan kuolisi sanomattomasta ilosta.» Totisesti emme me olisi niin kylmiä, kankeita ja hengettämiä kuin nämä ulosoppineet, kylläiset henget ovat. Eipä todellakaan olisi niin vaikeata seurata Kristusta, rakastaa, palvella tunnustaa Kristusta, kärsiä ja kieltäytyä, jos oikein uskoisimme sen, mitä evankeliumi sisältää.

Maailman oppeihin sitoutunut kristillisyys on Kristuksen sanasta ulosoppinut, koska maailman hengen kyllästämänä se ei enää usko Raamatun kirjoitusten olevan totta. Ei usko ainakaan Paavalin tekstien olevan Jumalan sanaa. Nämä Raamatun sanasta luopuneet kristityt haluavat saada maailman hyväksynnän, ja siksi he suhtautuvat nuivasti niihin, jotka vielä pyrkivät elämään Raamatun kokonaisilmoituksen mukaan (Joh. 15:19).

Joh. 15:19. *Jos te kuuluisitte tähän maailmaan, se rakastaisi teitä, omiaan. Mutta te ette kuulu maailmaan, koska minä (Jeesus) olen teidät siitä omikseni valinnut, ja siksi maailma vihaa teitä.*

Katso, tässä on tärkein syy siihen, että monet, vaikka niin aina opetetaan, eivät kuitenkaan koskaan tule totuuden tuntoon. Jeesus sanoi: »Ei kukaan muu kuin Isä tunne, kun Poika on, eikä kukaan muu kuin Poika, ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmaista, tunne, kuka Isä on.» Jollei Poika tahdo ihmiselle sitä ilmaista, on kaikki hänen ponnistelunsa turha. Aikaisemmin oli Jeesus sanonut kenelle hän ei tahdo sitä ilmaista, sanoessaan: »Sinä olet tämän salannut viisailta ja ymmärtäväisiltä» s.o. semmoisilta, jotka eivät omissa silmissään ole pieniä, vaan arvelevat pelkällä tutkimisella oppivansa tuntemaan evankeliumin.

Matt. 11:25-27. *Tuohon aikaan Jeesus kerran puhkesi puhumaan ja sanoi: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä että olet salannut tämän viisailta ja oppineilta mutta ilmoittanut sen lapsenmielisille. Näin sinä, Isä, olet hyväksi nähnyt." Kaiken on Isäni antanut minun haltuuni. Poikaa ei tunne kukaan muu kuin Isä eikä Isää kukaan muu kuin Poika ja se, jolle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.*

Se ei tunnu menevän ihmisille perille, että Jumalan luo pääsee ainoastaan, vain ja pelkästään ristiinnaulitun Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta. Jumalan Poika on Jumalana ja ihmisenä ristiinnaulittu ja kuollut meidän syntiemme vuoksi. Se on tämän maailman viisaille ja oppineille mahdoton asia hyväksyä niin kauan kun he luottavat omaan maailmalliseen viisauteensa ja oppineisuuteensa (1. Kor. 1:21-24).

1. Kor. 1:21-24. *Jumala on kyllä osoittanut viisautensa (Geenitieteen viimeaikaiset havainnot, dinosaurussfossiileista löytyneet kivettymättömät taipuisat verisuonet ja radiohiili, Raamatun kirjoitusten tarkka paikkansapitävyys, ym.), mutta kun maailma ei omassa viisaudessaan oppinut tuntemaan Jumalaa, Jumala katsoi hyväksi julistaa hulluutta ja näin pelastaa ne, jotka uskovat. Juutalaiset vaativat ihmetekojä, ja kreikkalaiset etsivät viisautta. Me sen sijaan julistamme ristiinnaulittua Kristusta. Juutalaiset torjuvat sen herjauksena, ja muiden mielestä se on hulluutta, mutta kutsutuille (pelastuksen vastaanottaneille), niin juutalaisille kuin kreikkalaisillekin, ristiinnaulittu Kristus on Jumalan voima ja Jumalan viisaus.*

Moni lukee ja kuuntelee evankeliumia samalla tavalla kuin maailmallista tietoviisautta, Jumalan edessä nöyrytyttämättä. Mutta niiltä se on kätkeyty. Niin Isä, sillä näin on näkynyt hyväksi sinulle. Paavali selitti selvästi ja monipuolisesti evankeliumin, mutta ei hänestä se vielä riittänyt, että he kuulivat hänen saarnansa ja

lukivat hänen kirjeitensä, vaan hänen mielestään kaikki vielä riippui Jumalan »ilmoituksesta», Jumalan antamasta ilmoituksen ja viisauden hengestä. Sitä hän alinomaa rukoili seurakunnillensa.

2. Piet. 1:20 – 2:1. *Ennen muuta teidän on oltava selvillä siitä, etteivät pyhien kirjoitusten enustukset ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä. (Tämän vuoksi ihmisviisaus maailmaan sitoutuneena viisautena ei siihen pysty.) Yksikään profeettallinen sana ei ole tullut julki ihmisten tahdosta, vaan ihmiset ovat puhuneet Pyhän Hengen johtamina sen, minkä ovat Jumalalta saaneet. (Koko Raamattu on Jumalan Hengen vaikuttamana syntynyt. Jumala on kirjoittanut sen seläisten ihmisten välityksellä, jotka ovat Häntä kuunnelleet.) Israelin kansan keskuudessa esiintyi kuitenkin myös vääriä profeettoja, ja samoin on teidänkin joukkoonne ilmestynvä vääriä opettajia. (Nämä väärät opettajat selittävät Raamattua maailmaan sitoutuneen viisautensa ohjaamana ja siksi he jättävät itselleen epämieluisat kohdat sanomatta tai muuttavat niitä oman mielensä mukaiseksi.) He salakuljettavat (puhuvat kyllä Jumalan rakkaudesta vaikka poikkeavat itse Raamatun sanasta) teidän keskuuteenne tuhoisia harhaoppeja, jopa kieltävät herransa, joka on ostanut heidät omikseen. (Joka toimii näin, toimii silloin riivaajahenkien vaikutuksen alaisena; Jaak. 3:14-16. Riivaajahenkien vaikutus on lievempi asia kuin riivaajahengen valtaamaksi joutuminen) Pian he kuitenkin saattavat itsensä tuhoon. ("Pian" on Raamatussa usein ollut noin 40 vuotta.)*

Suurimmat pyhimykset ja uskonsankarit ovat kaiken rukoilemisensa ja tutkimisensa ohella tunnustaneet, etteivät he ole voineet evankeliumia täysin käsittää. Ja kuitenkin tapaa ihmisiä, joiden ei tarvitse rukoilla eikä nöyrytyä Jumalan edessä, eikä heidän tarvitse vakavuudella ja ahkeruudella etsiä Jumalan sanasta evankeliumin totuutta, vaan he omasta mielestään tietävät jo kylliksi. Miten tämä on ymmärrettävä? Siten, että nämä täysin oppineet, jotka kaiken ymmärtävät, ovat perkeleen hurmaamia, sokeita ja kuolleita, joiden aluksi olisi opittava aakkoset. Jospa he ajoissa huomaisivat tämän!

1. Kun. 22:21-23. ... *esiin tuli muuan henki. Se asettui Herran eteen ja sanoi: 'Minä eksytän hänet (kuningas Ahabin).' 'Millä tavoin?' kysyi Herra. Henki vastasi: 'Minä lähden sinne ja menen valheen henkenä jokaisen hänen profeettansa suuhun.' Silloin Herra sanoi: 'Eksytä sinä hänet, sinä pystyt siihen. Mene ja tee niin.' Ja niin on käynyt, Herra on lähettänyt valheen hengen kaikkien näiden profeettojesi suuhun. (Tällä valheen hengellä oli ennen Jeesuksen ristinkuolemaa vielä pääsy Jumalan eteen. Nykyisin tämä valheen henki vaikuttaa maailmassa niiden keskuudessa, jotka eivät ole Jeesuksen veren suojassa.)*

»Niinpä minä luen tosiaankin kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtenä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - jotta voitaisin omakseni Kristuksen. Ei niin, että jo olen sen saavuttanut tai että jo olen tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti voittaakseni sen, koska Kristus Jeesus on voittanut minut.»

Fil. 3:7-9. *Mutta kaiken tämän, mikä oli minulle voittoa, olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Pidän todella sitä kaikkea pelkkänä tappiona, sillä Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken, olen heittänyt kaiken roskana pois, jotta voitaisin omakseni Kristuksen ja jotta kävisi ilmi, että kuulun hänelle. Näin minulla ei enää ole mitään omaa, lain noudattamiseen perustuvaa vanhurskautta, vaan se vanhurskaus, jonka perustana on usko Kristukseen ja jonka Jumala antaa sille, joka uskoo.*

Paavali oli Kristuksen Jeesuksen tunteminen arvokkaampaa kuin mikään muu. Entä meille - miten se näkyy? Jos emme kuulu Kristukselle, maailman henki pyrkii pitämään meidät erossa Raamatun sanasta. Jos me kuulumme Kristukselle, maailman henki kehottaa ryhtymään tekoihin, tekemään omia tekoja Jumalalle. Pyhä Henki kehottaa tutustumaan Jeesukseen Kristukseen – ja Jeesuksen Kristuksen oppii tuntemaan kun lukee Raamattua rukoillen.